

Acteur Jan Hammenecker met danseres Sayaka Kaiwa. © Kurt Van der Elst

Compagnie Cecilia gaat rauw

Weinig regisseurs hebben zo'n herkenbare stijl als Arne Sierens. Maar ook weinigen blijven zichzelf zo heruitvinden.

VAN ONZE MEDEWERKER

WOUTER HILLAERT

GENT | Na zijn glorie met *Bernadetje* en *Allemaal indiaan*, creaties met Alain Platel, was Arne Sierens even een ontheemd theatermaker. Bij DASTheater volgden nogal wat doorslagjes elkaar op, weifelend tussen oude recepten en nieuwe vormen. Pas met *Altijd prijs* in 2008, bij de nieuwe Compagnie Cecilia, heeft dat zoeken zichzelf teruggevonden: in een raak scènebeeld, ont-daan van alle overdaad. In die lijn daagt Sierens zichzelf nu telkens weer fris uit.

Kijk naar *Lacrima*, zijn presentje voor de Gentse Feesten. Op scène staan niet meer dan vier massieve stenen banken, dwars over de hele scène. Vast gebetonneerde horden zijn het, kaal en donkergrijs als op een kerkhof. Zo strak en zo onwrikbaar waren Guido Vrolix' decors nog nooit. Zoom je uit, dan zie je een sociale woonwijk op schaal: blokken die er allemaal eender uitzien, aaneengekleefd met asbest, rond al te nauwe straten. Treurnis in snelbouw.

'Het reservaat!', braakt Jan Hammenecker uit. Hij speelt Chief, een man die in deze wijk is groot geschopt, maar er ondanks heel wat kleine criminaliteit weer is weggeraakt, weliswaar met vermorzelde vingerkootjes. Zijn grote broer, een bendeleider, is erin gebleven. Die leek dan ook al een lijk nog voor zijn overdosis. Drugs is hier het dagelijkse brood. Van soft naar hard, van rauw naar grauw: 'het reservaat' is een straatje met eenrichtingsverkeer.

Beer

Vergeleken met *Lacrima* waren Sierens' vorige stukken zoete sprookjes. Ook zij roerden in de marge van de samenleving, maar bleven nooit gespeend van enige romantiek, van theater in de sfeer van een strip, rond personages als typetjes. Deze keer is het naturalisme niet zoet, maar bitter. Rauw als de realiteit in die ene sociale blokkenwijk die iedereen kent. *Lacrima* is geen Vlaams filmpje, maar pure documentaire.

Misschien is dat omdat het hier om een monoloog gaat: rechtuit

naar de zaal, geen spelletje onder acteurs. Zonder veel poespas hoor je het verhaal aan van Chiefs terugkeer naar zijn giftige geboortegrond, op zoek naar stiefzoon Jimmy. Ook die dreigt, dertig jaar later, in deze wijk aan lagerwal te stranden.

Spontaan wisselt het Gents van Sierens' theater voor het West-Vlaams van de revelatie Jan Hammenecker

In elk geval ligt het ook aan Hammenecker. De acteur uit de films *Ex Drummer* en *22 mei* debuteert bij Sierens, maar ook in het Vlaamse theater. Wat een revelatie! Hij speelt met variatie, maar blijft altijd als een beer bij de grond. Zelfs de krulletjes die hij toevoegt, voelen oprecht en uit de buik. Spontaan wisselt het Gents van Sierens' theater voor West-Vlaams.

Musje

De grootste nieuwigheid is nog de bijdrage van danseres Sayaka Kaiwa, opgeleid aan Parts. Ze vertolkt geen rol, tenzij licht en lucht brengen in de zwaarte. Als een musje trippelt ze over de blokken, monstert ze Hammeneckers vertelling, breekt ze steeds weer in een glimlach uit. Ze doet wat in het jongste werk van Sierens altijd het decor deed: de spelers uit balans halen, in het moment houden. Het versterkt net de naturel.

Tegelijk relativeert Kaiwa's luchthartigheid op geen enkel moment wat *Lacrima* uitdraagt: dat mensen hun winst of hun verlies niet altijd zelf maken, zoals burgerlijk theater vertelt. Niet hun karakter doet hen hervallen, maar hun biotoop. Sierens die aan politiek doet, ook dat is nieuw. Maar in de eerste plaats is deze voorstelling een artistieke verovering op te veel visuele rompslomp. Simpel kan ook. Dit theater wordt er enkel roerender door.

'Lacrima' (★★★★☆). Tot 22 juli in Minnemeers, Gent.